

ZAMANSIZ DÜŞÜN:  
**GELECEĞİ  
YAZMAK**

SERAN DEMİRAL





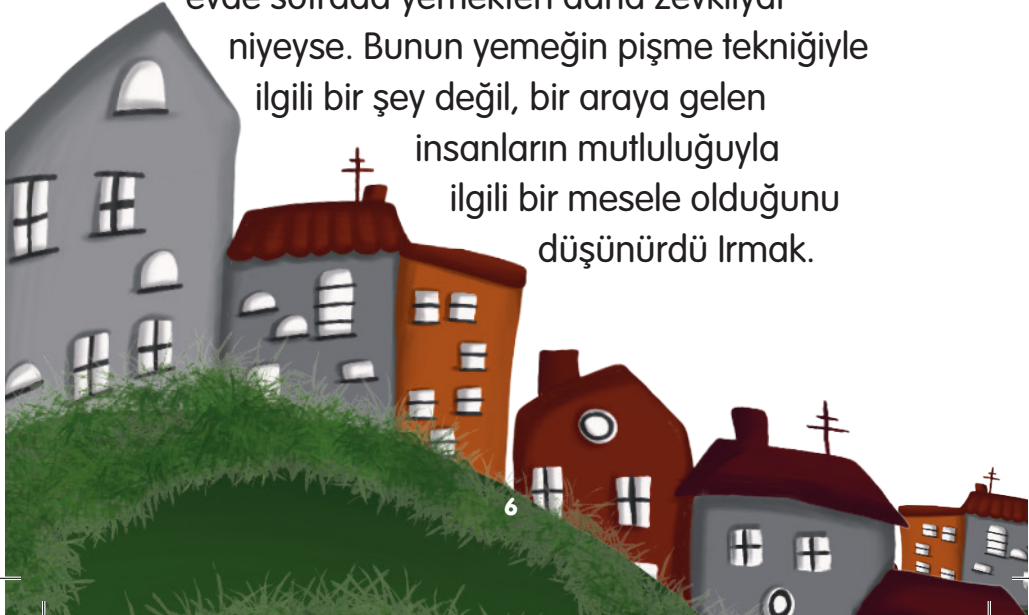
# 1 Cansızlar da Yaşar

Kışın ortasında taşınmaları İrmak'ın keyfini epey kaçırdı. Yaşadıkları mahalleyi seviyordu. Evlerinin bahçesine çıkıp oturmayı, komşularla ağaçların altında bir araya gelmeyi, mahalledeki çocukları toplayıp sahile inmeyi...

Doğduğundan beri aynı evde yaşamış olmak hoşuna gidiyordu. Burası ona aitti. Bütün mahalle evinin bir parçası gibiydi. Her sene yazın gelmesiyle birlikte okul arkadaşlarını evine davet eder, sahip olduğu güzellikleri onlarla paylaşmaktan gurur duyardı.

Ama bu sefer, bir sürü yeni arkadaşıyla bahçedeki ağaçların kendisini nasıl mutlu ettiğini paylaşamayacaktı. Ortak bahçelerinde barbekü yapan komşuların başına gidip onlardan istediği kaşarlı mantarlarla karnını doyuramayacaktı.

Izgaranın başında durup oradan yemek, evde sofrada yemekten daha zevkliydi niyeyse. Bunun yemeğin pişme tekniğiyle ilgili bir şey değil, bir araya gelen insanların mutluluğuyla ilgili bir mesele olduğunu düşünürdü İrmak.



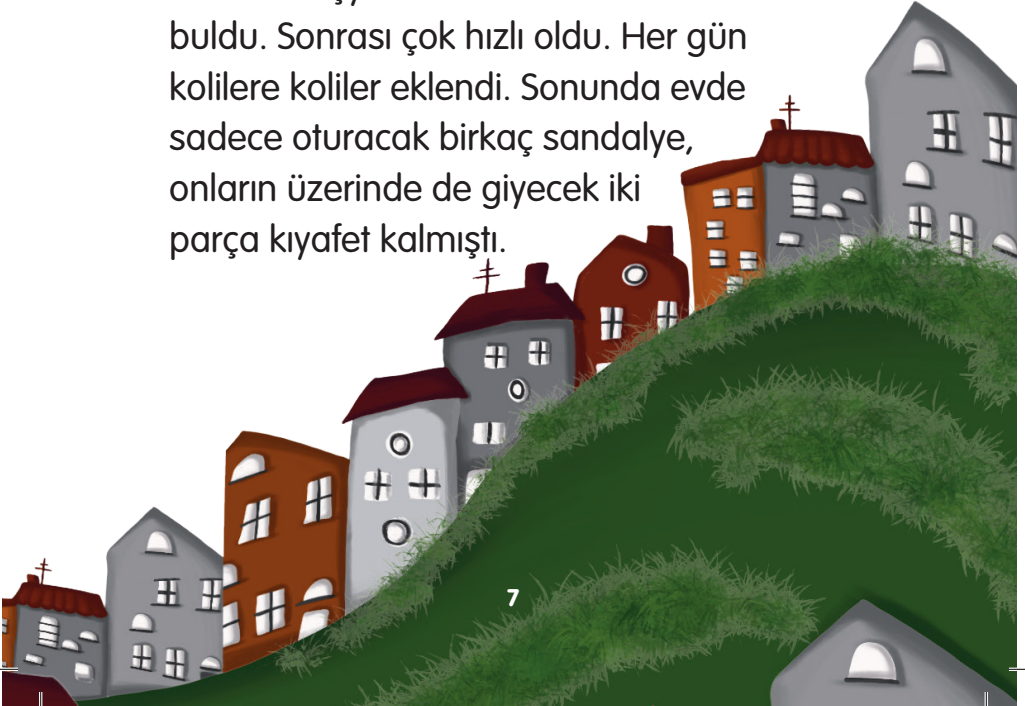
Sanki bütün çocukların ve ailelerin  
kahkahaları yemeklere lezzet katan bir  
baharat gibiydi:

Kahkaha aroması!

İrmak, hayatın böyle küçük tatlarından  
uzak kalmayı hiç istemiyordu.

Hiç değilse yaz geçseydi de bir sonraki  
sene taşınısaldı... Ona razıydı, hatta  
kendisini bu ihtimale hazırlamıştı ama öyle  
olmadı.

Birgün okuldan eve döndüğünde  
annesini eşyaları kolilere doldururken  
buldu. Sonrası çok hızlı oldu. Her gün  
kolilere koliler eklendi. Sonunda evde  
sadece oturacak birkaç sandalye,  
onların üzerinde de giyecek iki  
parça kıyafet kalmıştı.



Mutfaklarında ise ancak bir öğün yiyecekleri kadar yemek ve herkes için birer çatal ile tabak kalmış, bardak bile yok. Eve asla plastik bardak sokmamış annesi kolileri açmaya üşenip plastik bardaklarla servis yapmıştı. İnanılmazdı!

Derken, bütün o koliler, eşyalar kamyonlara yüklendi. Hep birlikte yola çıktılar. Eşyaları taşıyan insanlar, yardıma gelmiş birkaç arkadaş. İn çık kaldır taşı bırak aç yükle yerleştir... Taşınma işlemini izlerken kafasında inanılmaz büyüklükte bir fabrika canlanıyordu İrmak'ın. Bir yandan ise, izlediği bir animasyondaki kutu cücelerini hatırlıyordu. Sanki o kolilerden çeşitli yaratıklar çıkacak da yerin altında bambaşka bir hayata başlayacaklar...

Keşke öyle olsaydı. Yakınlarda bir yere, hemen alt kata gitseleirdi. Ya da en azından, eski evlerine benzeyen herhangi bir yere. Burası yeni, soğuk, sevimsiz, bambaşka bir evdi.



Kendisini bir anda bulduğu yerde kutu cüceleri bile yaşamazdı. Duygularını ifade etmek için fazla kelime aramasına gerek yoktu. Ağzından çıkan ilk cümle her şeyi anlatmaya yetti.

“Burayı hiç sevmedim.”

Omzunu silken, dudakları düşük, mutsuz bir İrmak... Kimsenin alışık olmadığı bir durumdu bu. Her zamanki cıvılcıvılcı halinden eser yoktu.

